1994. VI. évfolyam 4. szám

JÚLIUS – AUGUSZTUS

MARANA THA

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja



DR. KOVÁCS GÁBOR:
OROSZLÁN

ADJ ESÉLYT ISTENNEK!

LEVÉL MINDEN EMBERHEZ!

AZ EGYHÁZ NAGY GONDOLKODÓINAK TANÍTÁSÁBÓL

Általában hívők-e ma igazán a keresztények?

Sokfelől hozzáláttunk az Egyház struktúráinak felülvizsgálatához és átalakításához. Erre szükség volt, és a vállalkozás még messze áll a befejezéstől. De ma maguk a hit alapjai vitatottak. Pedig az Egyháznak csak Krisztusban van értelme, Krisztusnak csak akkor van értelme, ha Ő Isten egyszülött Fia, Istennek pedig csak ha személyes és élő Isten. És sajnos mindez csupa problémává vált. Sokak hite alapjaiban van aláaknázva. Újból föl kell fedezniük a keresztény üzenet magvát. Nagy méretekben „szakramentalizáltunk", de nem eléggé „evangelizáltunk". Ez a hiányosság főként egyes világrészekben szembetűnő, mondjuk Latin-Amerikában. De mindenütt meglátszik, ahol keresztények nem élnek hitük logikája szerint.

Belső ellentéteink konzervatívok és progresszívek között elhalványulnak e sürgető feladat előtt. Újra meg kell találnunk a keresztény ember sajátosságát. Nem az a küldetésünk, hogy megítéljük az embereket, hanem hogy hiánytalanul fenntartsuk a keresztény eszményt. Hitelesen kell bemutatnunk az evangéliumot, kinyilvánítanunk a világnak az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, valamint hogy mit követel Isten attól, aki az Ő nevére hivatkozik az emberek előtt.

Ösztönöznünk kell a kereszténeket, hogy szünet nélkül élőbb tudatára ébredjenek hitüknek, mindig személyesebben ragaszkodjanak Istenhez. Egy részüket segítenünk kell, hogy a többé-kevésbé társadalmi jellegű kereszténységből megtalálják az utat a teljes kereszténységhez. Az örökölt, főleg születésen és nevelésen alapuló kereszténységnek is önként választott kereszténységgé kell válnia, személyes, tudatosan meghozott döntés alapján. Már Tertullianus kifejezte ezt: *„Fiunt, non nascuntur christiani" – „Kereszténynek nem születünk, hanem keresztények leszünk."*

ÚJ KERESZTÉNY TÍPUS FELÉ

Íme tehát a probléma magva: hogyan tegyünk ma kereszténnyé annyi névleges keresztényt, hogyan evangelizáljuk azt a világot, amely már nagymértékben „túl van a kereszténységen" (post-chrétien)? Hogyan bontakoztassuk ki ezt a szabad választáson alapuló kereszténységet, amelyben az a keresztény, aki teljesen tiszta látással „megtért Krisztushoz", öntudatosan elfogadta keresztény beavatásának szentségeit, a keresztséget, bérmálást, eucharisztiát, hitben megnyílt a Szentléleknek és ajándékainak, hogy betöltse természetfölötti rendeltetését?

Ez minden lelkipásztori működés központi kérdése. A kirívó ellentét a névleges és hiteles keresztény között sürget, hogy nézzünk szembe vele. Nem azt hányják szemére a kereszténeknek, hogy keresztények, hanem hogy nem eléggé azok. Az egyszerűen vallásgyakorló egyház nem elég; hitvalló egyházra van elsősorban szükség. Meg kell vallanunk Jézus Krisztust a mai világban, tanúságot kell tennünk beléje vetett hitünkről. *„Aki megvall engem az emberek előtt – mondotta –, azt én is megvallom Isten előtt."* Olyan keresztények kellenek, akik hisznek Jézusban, az Isten egyszülött Fiában, megvallják hitüket a feltámadásban és a Szentlélek tevékeny működésében, és ezt a hitet életük minden területén meg is valósítják. Egyszóval „önkéntesekből" álló egyház a kívánalom, Isten gyermekei szabadságának olyan mértékű érvényesülésével, hogy a keresztény kötelességek ne kívülről jövő, halálos bűn terhe alatt kötelező tekintélyi rendelkezésnek tűnjenek, hanem belső követelménynek, a hit logikájából önként fakadó parancsnak. Ez az egyház, a holnap egyháza mindinkább diaszporaegyház lesz. P. Rahner már megrajzolta jövőbe látó ihletével ennek képét. Napról napra közelebb jutunk hozzá.

A 2000. ÉV KERESZTÉNYE

Amikor P. Rahner a II. Vatikáni Zsinat után leírta a holnap, a 2000. év keresztényét, mindenekelőtt úgy látta, mint vallását személyesen, önként vállaló embert, aki a világban kisebbségben van, de határozottan ragaszkodik hitéhez, és testvérként viselkedik hitsorsosai és minden ember iránt.

„Ebben a korban – írja – *az egész világon lesznek keresztény, katolikus közösségek, de egyenlőtlen eloszlásban. Mindenütt kis csoportokként jelennek meg. Ugyanis az emberiség gyorsabban szaporodik, mint a kereszténység; továbbá az emberek nem szokásból, hagyományból, intézmények vagy a történelem jóvoltából lesznek keresztények, nem is egynemű társadalmi környezetük vagy a közvélemény hatására, hanem csupán személyes hitük következményeképpen, amelyre nehéz, folyvást megújuló küzdelemmel jutottak el. Nem szólva itt a szülőknek, a családi tűzhely meghittségének, a családnak és a kis csoportoknak szent lángként kisugárzó példájáról. A keresztények, ha más-más fokon is, mind pogányok diaszporájában élnek... mint az Evangélium kisded nyája... Fölismerik egymásban a testvért, hiszen alig lesz köztük olyan, aki ne szabad, határozott döntéssel szentelte volna szívét és életét Jézus Krisztusnak. Kevés lesz a parazita, hisz kereszténynek lenni semmi földi előnyt nem hoz magával... Az Egyház kicsiny testvéri csoportokban fog megmutatkozni, akiknek közös a hitük, közös a reményük, közös a szeretetük. Emiatt nem lesz gőgös, nem gondolja magát többnek az előző korok egyházánál, hanem engedelmesen és hálásan elfogadja korviszonyait, mint amit az Úr és az Ő Lelke adott..."*

Bármi lesz is a jövő, a ma keresztényének bátran és határozottan kell vállalnia hitét. Ma jobban, mint valaha azoknak az utasításoknak kell ihletnie, amelyeket Péter adott az első tanítványoknak: bűnei tudatára ébredni és megtérni; találkozni Jézussal, újra fölfedezve arcát és szavát; befogadni a Lelket, hogy vezesse, „talán oda, ahová magától nem akarja". Egyszóval szilárd reménységtől átjárt hittel kell kitárulnia a jövő felé, mert ez a jövő Isten ígéretén és hatalmán alapul.

Suenes: Új Pünkösd (105-107. old.)

Címlapfotó:
Nyári lelkigyakorlaton imába merülve

OROSZLÁN

Hallottál oroszlánt ordítani?

Mintha a föld mélye morajlana. A levegő reszket, szívedet megmarkolja valami. *„Ki ne félne, ha ordít az oroszlán?"* (Ám 3,8). Isten szavának szívbe markoló ereje hasonlít az oroszlánbömbölés mennydörgéséhez.

A Biblia ismételten használja a királyi vadállat képét. Ha Isten büntet: *„Olyan leszek hozzájuk, mint az oroszlán"* (Oz 13,7). Ha Isten egybegyűjti övéit: *„Az Urat fogják követni, aki úgy fog majd ordítani, mint az oroszlán. Igen, ordítani fog, és fiai elősietnek"* (Oz 11,10). Ha Isten megáldja Juda törzsét: *„Fiatal oroszlán lesz Juda"* (Ter 49,9). Ha Isten Jézus által nyitja föl a történelem hétpecsétes könyvét: *„Nézd, győzött az oroszlán Juda törzséből, Dávid sarja. Ő majd kinyitja a könyvet, feltöri hét pecsétjét"* (Jel 5,5).

Juda törzsének győzelmes oroszlánja a föltámadt Jézus. Föltámadottan is hordozza a keresztrefeszítés sebeit, leölt Bárányként áll Isten trónja előtt (Jel 5,6), és a Trónon Ülővel azonos hódolatban részesül: *„A Trónon Ülőnek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!"* (Jel 5,13). A föltámadt Jézus a te sorsod könyvének egyedüli fölnyitója is. Ő az, *„aki ha valamit kinyit, senki be nem zárja, s ha valamit bezár, senki ki nem nyitja"* (Jel 3,7). Juda Oroszlánja Megváltód, Urad és Istened.

Be mernél menni az Oroszlán barlangjába?

A katolikus templomokban – néha feltűnően, néha eldugottabban – állandóan ég egy piros lámpa: az örökmécs. Arra szolgál, hogy megjelölje az Oltáriszentség őrzésének helyét. Díszes, zárt szekrénykében ott rejtőzik Az, aki ezt mondotta: *„Én vagyok az élet kenyere"* (Jn 6,35). A kenyér, amely fölött elhangzott Jézus szava: *„Ez az én testem"* (Mk 14,22), a Szentlélek erejéből átlényegült és az Úr testévé lett. Lényege szerint nem kenyér többé, hanem Jézus föltámadt teste a kenyér alakjában.

„Valóban az Úr van ezen a helyen és én nem tudtam... Milyen félelmetes ez a hely, valóban itt van az Isten háza és itt van az ég kapuja" (Ter 28,16-17).

Le kell térdelned ezen a helyen. Félelmetes ez a hely: a Juda törzséből való Oroszlán barlangjába léptél. Isten oroszláni fönsége és ereje lapul az oltárszekrényben, a tabernákulumban.

Oltáriszentség! Eukarisztia! Kereszthalál és föltámadás, ítélet és megváltás, a Gonosz kivetése és a szent angyalok sugárzó imádása! A testté lett Ige csorduló vére, húsvéti misztérium, új teremtés! Az eukarisztikus cselekmény, a szentmise, Isten teremtő tette, amellyel bevonja övéit Jézus halálának és föltámadásának húsvéti valóságába. Az eukarisztikus Kenyér a menny és föld találkozásának állandósulása, Isten fehéren izzó jelenléte az emberek között. Milyen félelmetes ez a hely!

Az Eukarisztia: tökéletes imádás. Jézus imádja benne mennyei Atyját, angyalaitól és szentjeitől körülvéve. Az Atya szüntelenül elfogadja ezt az imádást: *„Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem"* (Mk 1,11). Nem imádhatjuk tökéletesen az Atyát, csak ha a Fiút ajánljuk föl neki.

Az Eukarisztia: a köztünk megvalósult húsvét. *„Halálodat hirdetjük, Urunk és hittel valljuk föltámadásodat, amíg el nem jössz!"* – mondjuk a római liturgiában az eukarisztikus átlényegülés pillanata után. A Jézus testévé és vérévé átváltozó kenyér és bor jelenvalóvá teszi Jézus halálának és föltámadásának húsvéti titkát.

Az Eukarisztia: Isten teljessége. A föltámadt Jézus nem osztható meg. Testében ott van vére, emberi lelke, istensége. *„Benne lakik testi formában az istenség egész teljessége"* (Kol 2,9) – az Atya és a Szentlélek is! Az Eukarisztia: Isten. Térdre boruló hódolat illeti meg.

Az Eukarisztia imádókra vár. Az Úr nem azért időzik köztünk a tabernákulumban, hogy magára hagyjuk, hanem hogy köréje gyűljünk. *„Ha majd fölemelnek a földről, mindenkit magamhoz vonzok"* (Jn 12,32). Az Eukarisztia a személyes Jó Hír, Isten szerető Igazsága, aki lakást vett közöttünk. A győzelmes Oroszlán kimondhatatlanul gyöngéd azokhoz, akiknek szívét megmarkolta teremtő szavának mennydörgése. Az Oltáriszentséget látogatni és imádni kell! Addig időzni az Oroszlán barlangjában, amíg „fölfal" bennünket, kivetkőztet önmagunkból, megrémít és boldoggá tesz lényének oroszláni teljességével.

Ahogy Prohászka fogalmazza: *„A jelzett valóságnak mint lelkemre boruló, imponáló, sőt azt mondanám, engem megrémítő újságnak kell a fogalmi begöngyölésből megnyilatkoznia – mint fölséges valóságnak kell elém dobbannia, hogy tisztelettel, csodálattal, ámulattal s lelkesüléssel teljék el egész valónk. A közönséges szavak, a megszokott állítások, a sokszor elrecitált krédó valahogy szétpattannak, s egy nagy reveláció őserejével lép elém a tőlem 2-3 lépésnyire az Oltáriszentségben jelenlevő Krisztus. A nagy újság, hogy ez van, a szörnyű valóság – a szentatyák 'tremendum mysteriumnak', félelmetes titoknak hívják –, hogy a dicsőséges Krisztus van itt, megragad, s szinte kővé, megkövült adorátorrá merevít"* (ÖM 24,307).

Imádtad-e már félóráig az Eukarisztiát?

Egy Óráig?

Tovább?

„Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék" (Jel 22,17).

JAVASLAT

Négy téma köré csoportosítva számozottan találsz itt a hónap minden napjára egy szentírási szakaszt, amelyet napi imádságodban felhasználhatsz. A témákat az egyházi hagyományból merített idézetek vezetik be, és mindegyiket egy-egy imaszöveg zárja.

1. Az Eukarisztia: tökéletes imádás

»Minden Úrfelmutatás a dicséret s ének örvényeit kanyarítja föl az égbe. Ez örvényekben lelkek s szellemek, angyalfejek, angyalarcok keringenek s angyalajkak kiáltják világgá a dicsőült teremtés imádását s hálaadását. Jó papok, nézzétek ez örvényeket, melyek csillagok közt szakadnak s keringenek az ég felé! Nézzétek, a Sacramentumból mint kiinduló pontból törnek fölfelé! Nézzétek, mennyi genialitás s művészet, s mennyi erő és hév s a szívek lángolásának mily viharja adja ki azokban erejét!« (Prohászka ÖM. 24,129)

1. Zsid 9,11-15
2. Zsolt 149,1-4
3. Jel 5,1-14
4. ApCsel 2,22-28
5. Jn 4,20-24
6. 1Tim 6,13-16
7. Zsolt 63,2-5

»Mindenható Atyánk! Világosítsd meg lelkünket a hit fényével, gyújtsd lángra szívünket, hogy akit e szentségben Istenünknek és Urunknak vallunk, Őt lélekben és igazságban bizalommal imádjuk!« (A római liturgiából)

2. Az Eukarisztia: a köztünk megvalósult húsvét

»Üdvözítőnk az utolsó vacsora alkalmával azon az éjszakán, amelyen elárultatott, megalapította testének és vérének eukarisztikus áldozatát, hogy így a kereszt áldozat a századokon át az Ő eljöveteléig jelenlevő valóság legyen. Ezért szeretett jegyesére, az egyházra bízta halálának és föltámadásának emlékezetét, az irgalom szentségét, az egység jelét, a szeretet kötelékét, mint húsvéti lakomát, amelyben Krisztust fogadjuk szívünkbe, lelkünk megtelik kegyelemmel, és megkapjuk a jövendő dicsőség zálogát.« (Sacrosanctum Concilium 47.)

8. Mk 14,22-28
9. Mk 16,1-7
10. Lk 24,13-35
11. Lk 24,36-47
12. 1Jn 5,5-12
13. Kiv 12,21-28
14. Fil 3,8-11
15. Ef 1,17-23

»Ki a testi halált megízlelted, Urunk, föltámadásod által megszüntetted a halál borzalmát, és az embert vele szemben megerősítetted, az ősi átok gyalázatát eltörölted: életünk forrása, Urunk, dicsőség néked!« (A görög liturgiából)

3. Az Eukarisztia: Isten teljessége

»Ez a Test – nap. Ezért nem kaphatjátok a Testet anélkül, hogy ne kapnátok vele együtt a Vért is, sem a Vért nem kaphatjátok a megtestesült Ige Lelke nélkül, sem a Lelket és a Testet az én istenségem, az örök Isten istensége nélkül, hiszen egyik sem választható el a másiktól... Így tehát ebben az édességes Szentségben a kenyér fehérsége alatt az egész isteni lényeget fogadjátok. És miként a napot nem lehet megosztani, ugyanúgy az egészen Isten és egészen ember nem osztható meg az ostya fehérségében.« (Sienai Szt. Katalin: Dialógus 110.)

16. Jn 3,31-36
17. Mal 3,17-20
18. Jn 1,1-4
19. Ef 3,14-19
20. Jn 6,28-35
21. Kol 2,6-9
22. Jn 6,47-51

Igaz élet Napja, Jézus Krisztus, akiben az istenség teljessége lakik! Imádlak téged Atyáddal és Szentlelkeddel együtt, imádlak mennyei dicsőségedben, imádlak a kenyér alakjában. Tied vagyok, Uram és Istenem vagy, szabadítóm, életem és mindenem vagy! Tölts be önmagaddal, hogy amit csak gondolok, mondok és teszek, mind a Te imádásod legyen, örömének színed előtt és megvalósult evangélium. Köszönöm neked, Uram!

4. Az Eukarisztia imádókra vár

»A hívek ne mulasszák el, hogy napközben meg ne látogassák a legméltóságosabb Oltáriszentséget, amelyet a liturgia törvényei szerint a templomok legszebb helyén, a legnagyobb tisztelettel kell őrizni. Ez ugyanis lelkünk hálájának bizonysága, szeretetünk záloga, és imádási kötelességünk teljesítése Krisztus Urunk iránt, aki az Oltáriszentségben jelen van.« (VI. Pál: Mysterium fidei körleveléből)

23. Szof 2,1-3
24. Jn 15,1-5
25. Zsolt 148,1-14
26. Lk 7,18-23
27. Jel 21,1-4
28. Iz 6,1-6
29. 2Tessz 2,13-17
30. Zsolt 145,1-12

»Üdvözlégy, Jézus Krisztus, Szűz Mária fia, az Atya Igéje, a világ üdvössége, megszentelt ostya, testté lett Ige, kegyelem forrása. Üdvözlégy, Jézus Krisztus, angyalok dicsérete, szentek dicsősége, béke látomása, teljes istenség, igaz emberség, Szűzanya virága és gyümölcse. Üdvözlégy, Jézus Krisztus, az Atya fényessége, béke fejedelme, és kapuja, élő kenyér, tisztaság edényétől, Szűztől született! Üdvözlégy, Jézus Krisztus, mennyek világossága, világ királya, a mi örömünk, angyalok kenyere, szívek öröme, Szűzanya királya, az egyház jegyese!« (A lyrai apátság zsolozsmáskönyvéből – 14.sz.)

Dr. Kovács Gábor

ADJ ESÉLYT ISTENNEK!

Annak, aki nincs? – kérdezhetik a hitetlenek!

Ám, aki az Ő létében kételkedik – a saját létezését is megkérdőjelezi: nem veszi észre, hogy él!

Bátran mondja ki azt is: Nem vagyok! Figyelje meg, ezzel kapcsolatban hogyan érez.

Tagadni csak létezőt lehet. A nem létezőt pedig – szükségtelen.

Isten VAN!

Szeresd, fogadd el önmagadat és másokat. Megtalálod. Ha elcsendesedve magadba mélyedsz, megtalálod... A madarak, az egész természet, az örök megújulás – Istent hirdeti, az Ő hatalmas Fenségét dicsőíti.

Az embernek tudata van: megkapta a kételkedés jogát, a szabad akarat felelősségét, hogy Istent választhassa.

A hit – elfogadás. Isten végtelen kegyelmébe és szeretetébe helyezett bizalom. Gyermeki bizalom.

Szeress, fogadj el másokat!

„Hogyan fogadhatom el, amikor...?!"

Úgy, hogy ÉLŐ a hited, ha egész valóddal hiszed és érzed, hogy Isten téged is feltétel nélkül szeret. Tévedhetetlen! Akkor sem vétette el, midőn a világot, a másik embert teremtette. E világon minden a te javadat szolgálja. Rajtad múlik, megtalálod-e. Keresd a Legfőbb Jót!

A keresés a tévedés lehetőségét is magában foglalja. A cél és az iránytű is – Isten. Ő általa, Ő vele, Ő benne... ezért nincs kudarc, csak tanulási folyamat.

Az evilág, a sátán már legyőzetett!

Jézus Krisztusnak a Keresztfán aratott győzelme örök érvényű: az őszinte bűnbánat által eltöröltetik a bűntudat, amely különben akkor is mardos, ha a bűnünkről nem veszünk tudomást. Visszahúz és újra elgáncsol, mert a bűn lenyomata bennünk marad – a szentgyónásig!

Tudom, mit jelent visszahúzó terhektől, kétségektől, a reménytelenségtől megszabadulni, mert O. Gábor karizmatikus atyánál, az ő közvetítésével – életgyónást végeztem.

Isten kezébe helyeztem az életemet, és ahol a bűneim eltöröltettek, ott vagyok én is.

Jézus Krisztus megmutatta, hogy a halál nem a vég, hanem a KEZDET!

Bűneink halála – Istenben való életünk kezdete. Az örök jelen...

Ébreszd fel a benned alvó Krisztust: Ő majd parancsol a szélnek... Szabad akaratodból valósítsd meg, kövesd, mert ma is él. Szétszakította az idő kárpitját. A kényelmetlenségek, a szenvedés vállalásával – széttépte az evilági bilincseket.

Adj esélyt, hogy a te életedben is valóra váljon a Feltámadás öröme!

„Ne félj, csak higgy!" – Isten megtartja a szavát.

Oly korban nőttem fel, amelyben függönyt vontak a Nap elé – ám az eszme hézagos „drapériáján" átragyogott a napsugár.

Egy tévedés miatt azt hittem, a Jézuska-mese afféle gyermek-bolondítás, az egész nem komoly. Ebben a hitben éltem évtizedekig. Mindig éreztem mégis, hogy irányítanak, vezetnek, vigyáznak rám: a legrosszabb sohasem történt meg.

Édesanyám, 1993. karácsonyán, Lourdes-i vizet adott a férjemnek. A szekrénybe tettem. Hetek múlva elgondolkodtam: egy ideje sokkal békésebb a család... karácsony óta! A Lourdes-i víz!!! – állított meg a felismerés.

A Marana Tha sorozat könyveit kerestem a Szent Gellért Könyvesboltban, amikor a tekintetemet Lourdes-i kilencedre vezette Valaki. Idehaza elolvastam és elhatároztam, hogy elimádkozom (még nem éreztem elég tisztának magamat...)

Nem sokkal ezután megbetegedtem. Hidegrázás, szaggató gyomorgörcsök... Amikor a legrosszabbul éreztem magamat, kiszakadt a fohász: „Lourdes-i Szűzanya, segíts!"

Azonnal enyhült a görcs, és nem telt bele egy perc, békesség, melegség és nyugalom áradt szét bensőmben. Könnyes szemmel adtam hálát, rádöbbentem, hogy Égi Édesanyám mindig mellettem áll, és arra is: Isten nem hagyja el azokat, akik bíznak Benne.

A karizmatikus közösségben éreztem meg, hogy Isten gyermekei, Jézus Krisztusban pedig testvérek vagyunk.

1994. március 18-án életgyónást végeztem: ÚJJÁSZÜLETTEM!

JÉZUS ÉL!

Ez az én örömhírem: mindenkiben Jézus él, aki szeretettel és alázattal fogadja Őt szívébe.

Dicsőség Istennek!

Az egész teremtett világért, és mindazokért, akik élő hitükkel Istent közvetítették.

Szeretettel:

egyik testvéred

LEVÉL MINDEN EMBERHEZ!

Jó hírem van számotokra! Legyetek bár hívők vagy ateisták, bűnösök vagy bűntelenek, gazdagok vagy szegények, egészségesek vagy betegek, boldogok vagy szomorúak, megelégedettek vagy munkanélküliek, kiegyensúlyozottak vagy alkohol-, kábítószer-, szex- vagy cigaretta rabjai, egy dolgot tudnotok kell: Isten szeret benneteket minden feltétel nélkül, halálig, vérig szeret benneteket – személy szerint.

Ismeri minden gondotokat, örömötöket, bánatotokat. Bízzatok, ne féljetek! Isten könyörületes a bűnösökkel, mert a bűnöst szereti, hisz egyszülött Fiát küldte el 2000 évvel ezelőtt; Jézus Krisztust, hogy élete és vére árán megváltson benneteket a bűntől, mely megsebzi szíveteket és beteggé teszi testeteket-lelketeket. Nyissátok ki szíveteket Isten szeretete előtt! Tartsatok bűnbánatot! Ez az egyetlen út, hogy megszabaduljatok terheitektől – a testi-lelki nyomorúságtól, félelmeitektől, mindennapi aggodalmaitoktól és szorongásaitoktól.

Isten gyűlöli a bűnt, de a bűnöst szereti, mert ismeri az emberi szívet és lelket. Tudja, hogy milyen esendők vagyunk, hisz akár százszor is beleesünk ugyanabba a hibába vagy elkövetjük ugyanazt a bűnt. S érezd bár magad a világ legbűnösebbjének, legkitaszítottabbjának, legszerencsétlenebbjének, Isten szeretete soha nem hagy el téged.

Légy bár derék családapa vagy családanya, elvált vagy özvegy, vagy árva – ember nem szeret, nem szerethet úgy téged, olyan végtelen szeretettel, mint Isten. Mert Ő nem kárhoztatni akar Téged bűneidért, hanem megszabadítani megkötözöttségedből. „Mindaz, aki bűnt követ el, szolgája a bűnnek" – mondja Jézus. De az Isten valósággal megszabadíthat téged, ez csak a te akaratodtól függ, mert szabadon tehetsz jót vagy rosszat. Azt kérdezheted: ha Isten jó, miért van háború, éhség, szegénység, betegség, nyomor és szerencsétlenség a földön? Ez nem Isten akarata; ez a te műved, bűneid következménye. Azt kérdezheted erre: de hisz én nem öltem meg senkit, nincs vagyonom se, nem loptam, csaltam... De lehet, hogy csak annyit tettél, hogy közömbösen elmentél embertársad mellett, aki összeesett melletted az utcán, és te nem segítettél. Vagy megbántottak a munkahelyeden, s Te ezt a terhet hazavitted családodnak, és a gyerekeiden vagy feleségeden töltötted ki haragodat. Vagy úgy érezted tehetetlen, gyenge és kiszolgáltatott vagy, s ezért az italhoz fordultál, vagy kerestél magad mellé másokat, s nagy hangon erősnek mutattad magad, s társaiddal megverted a nálad gyengébbeket. Vagy pénzszűkében voltál, ezért eladtad becsületed másoknak, akik jó árat fizettek érte. Bűnt követtél el. A bűn kétélű kard, ami nemcsak a másik embert sebzi meg, akit megbántottál, hanem téged is. Lehet, hogy az a másik ember megbocsát neked, mert szeret, de te soha nem tudsz megbocsátani magadnak, amíg te is meg nem bocsátasz a másiknak. Mert akárcsak a kétélű kard esetén, hiába húzza ki „áldozatod" a kardod hegyét a „testéből" azáltal, hogy megbocsát neked, s a sebe így begyógyulhat, ha a kard másik éle viszont benned marad, azáltal, hogy haragod vagy bűntudatod nem képes megbocsátani.

Azt mondhatod erre: ki képes megbocsátani a másiknak? „Embernél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges." Mert Isten az, aki begyógyíthatja a bűn által okozott testi-lelki sebeidet. Mert a bűn, amit elkövetsz, először a lelked támadja meg, majd fokozatosan a tested is.

De hát mit kell tennem, hogy Isten megbocsásson nekem, hogy begyógyítsa testi-lelki sebeimet? – kérdezheted. Bánd meg bűneidet és többé ne vétkezzél! Minden hibádat, kicsinyességedet, bűnödet, restségedet, szeretetlenségedet és fásultságodat helyezd annak a kezébe, aki téged mindennél jobban ismer és végtelenül szeret – Jézus Krisztus kezébe, mert Ő ott van melletted életed könnyű és nehéz pillanataiban, boldog vagy keserű perceiben is. Ő nem kér mást cserébe szeretetéért, mint a te szeretetedet.

Istent szeretni nemcsak érzelemmel lehet, hanem azzal is, ha bűnbánatot tartunk, és Neki, a mindenható Istennek adjuk minden gondunkat, bajunkat, bűneinket, de örömünket és megbocsátásunkat is. Isten nem haragra és keserűségre teremtett téged, hanem örömre és békességre. De ezt az örömet és békességet nem találhatod meg földi javakban, karrierben vagy tudományban, csak Istenben, mert Ő alkotott téged; Ő formázta a szívedet, és saját lelkét lehelte beléd, mely egylényegű Vele, a Teremtővel. Ez nem azt jelenti, hogy ha gazdag vagy mondj le vagyonodról, és vonulj magányba; ellenkezőleg: azért kaptál Istentől vagyont, hatalmat vagy tudást, hogy azt az Isten dicsőségére és dicséretére, és embertársaid javára fordítsd. Segíts vele, hogy neked is segítsenek! Adj, hogy neked is adjanak! Egy cél lebegjen lelki szemeid előtt földi életedben: Isten örök szeretetországa, amely a te igazi hazád. Ez életed célja és értelme: eljutni Isten országába, amit Isten, végtelen szeretetében, neked készített ajándékba. Itt a földön égi úton jársz, mindent megkapsz ahhoz, hogy életed végéig megmaradhass ezen az úton, ám szabad akaratot kaptál, s dönthetsz úgy is, hogy letérsz erről az útról, de akkor a sötétség és bűn országába tévedsz, s rab maradsz örökre. De sohase késő, életed utolsó percéig dönthetsz úgy, hogy visszatérsz az igaz útra, mely Isten szeretet-országába vezet. Ne késlekedj hát, mert nem tudhatod mely órában jön el a te Urad, hogy számon kérje rajtad a te lelked, amit bűneiddel megsebeztél, megnyomorítottál vagy megöltél.

Marana Tha

Ébredj hosszú, mély álmodból, térj meg a gonosz ösvényeiről, élj Istenben, hogy életed legyen Őbenne!

Isten szeret téged és a kapuban vár, hogy beengedd szívedbe, hogy segíthessen és megáldjon. Örök szeretettel vár rád, és békességgel; soha nem szűnik meg szeretni téged, még ha százszor is, ezerszer is megbántottad Őt. Isten bűnösen, megalázottan és kiszolgáltatottan is szeret téged, és kész országába visszafogadni.

Kövesd hívását, kérlek, mert Ő a szeretet hangján hív téged, kedves, drága testvérem. Béke legyen veled és áldjon meg az Isten örök szeretetével!

Tünde

KINYITOTTAM JÉZUS ELŐTT AZ AJTÓT

Megtérés? Egy kicsit lejáratott, félre- vagy egyáltalán nem értelmezett és meg nem értett fogalom, melyet az ember nem tud hova rakni, csak miután megtörtént vele.

Így voltam ezzel én is; csak később jöttem rá, hogy mi történt velem, hónapok múlva fogalmazódott meg értelmemben az a csoda, amely a szívemben végbement.

Életem egyik legcsodálatosabb időszaka volt ez, nem egy egyszeri, mindent elsöprő, katartikus élmény, hanem egy hónapokon át tartó, hosszú folyamat, melynek során egész addigi életem omlott össze, dőlt romokba és épült fel helyette valami egészen új, addig nem tapasztalt világ, mely azóta is ámulatba ejt teljességével, gazdagságával. Látszólag észrevétlenül, de számomra feltűnő módon, tudatosság és elhatározás nélkül zajlott le ez az újjászületés, megtérés.

Életem csónakja „már majdnem megtelt", szinte a süllyedés előtti pillanatokban jött a segítség: a Gondviselés elindított egy úton, melynek első állomása egy szentmise volt. Egy szentmise, mely megrengette a világot – az én belső világomat.

Az első néhány vasárnap este a Szent-Györgyben döbbenetes volt: találkoztam az Élő Szeretettel! Szavakkal leírni lehetetlen az érzelmek, indulatok sokféleségét és ellentétét.

Egyik énem tiltakozott minden ellen, ami új volt: az éneklés, a mellettem állók kezének megfogása és az ottlét ellen. Másik énem viszont hihetetlen erővel húzott egyre közelebb valamihez vagy valakihez, és végül nem tudtam ellenállni ennek az erőnek. Csak azt tudtam, hogy bármi is lesz a következménye, nekem egész lényemmel Jézus felé kell fordulnom.

A templomi közösségben és környezetben lelkem egy addig sosem tapasztalt békével, szeretettel és biztonsággal találkozott, mely szűnni nem akaró vonzást gyakorolt rám. Kezdetben „csak" az ének, a zene, majd a szívhez szóló és sokszor megrendítő prédikáció ragadott meg, később viszont megsejtettem valamit abból az élő hitből, lüktető jelenlétből, amivel Isten eltöltötte azokat az estéket. Imádságként énekeltem a dalt: „...formáld kedved szerint a szívemet."

A magány, elesettség, bezártság és önzés mocsarában egyre mélyebbre süllyedve tettem meg ezeket az első lépéseket. Addigi életem kártyavárként omlott össze az átélt élmények alatt.

Hónapokon keresztül a vasárnapi szentmise jelentette az egyetlen kapcsolatot Jézussal, a Szeretettel. A vasárnapok igazi ünnepek voltak számomra: délutántól kezdve izgatottan vártam az estét, hogy mehessek templomba. Visszafelé boldogan, dalolva és szabadon, szinte lebegve tettem meg az utat a kollégiumig, a magamba szívott hit, remény és szeretet napokig kitartott.

Eközben óriási változáson mentem keresztül: észrevettem, hogy körülöttem hozzám hasonló emberek élnek; egy teljesen új dolgot tanulgattam: önzetlenül szeretni. Embertársaim szenvedése mellett nem tudtam az addig megszokott módon elmenni, emberekkel barátkoztam.

Lassan, de visszafordíthatatlanul kezdett leomlani szívem körül az a szörnyű fal, amely keménnyé és hideggé tett engem.

Lelkemben egy addig ismeretlen nyugalmat tapasztaltam meg, a gyűlölet és harag eltűnt belőlem, hétköznapjaim megteltek szeretettel, jósággal, türelemmel és kedvességgel.

Ez a hosszú, sok örömmel és valamennyi gyötrelemmel teletűzdelt időszak volt az én megtérésem, hazatalálásom Jézushoz és az Atyához. Most, több mint 2 év távlatából látom csak igazán, hogy ez mennyire nem az én érdemem volt, hanem a mindenható Isten kegyelme. Én csak meghallottam a zörgetést és kinyitottam az ajtót, ami előtt Jézus állt...

Hála legyen Neki ezért és mindenért. Amen.

Hulják Péter

TANÚSÁGTÉTEL

A Lélek sebeinek gyógyítása szemináriumegyik utolsó előadása után történt az alábbi eset:

Hosszú ideje imádkozott csoportunk egy nekem nagyon kedves és nagyon közelálló barátomért, aki rákbeteg volt. Csodálatos vitalitású, kisportolt, életerős, életvidám ember volt, akinek jelenléte pillanatok alatt jó értelemben vett vidámságot, életörömet teremtett. Ifjú korában vallásos, később mint oly sokan, elhanyagolta vallását. Pilóta volt, akinek igazi otthona a felhők fölött volt. A repülőn is vidámságot sugárzott. A névnapos utasokat népdallal köszöntötte. (Szép bariton hangja volt.)

Jött a betegség. Az első műtét után úgy látszott legyőzte. Évek múlva az egész testében elterjedt. Az örökmozgó ember ágyhoz kötött lett másfél évig. Sőt egyik lába lebénult. Borzasztó fájdalmai voltak, amit hónapok óta már semmi nem tudott csillapítani. Hősiesen viselte.

Mint jóbarátja látogatásaimkor lelki dolgokról is sokat beszélgettünk. Itta szavaimat. Vittem könyveket (Áldjad az Urat), és kazettát. Az imacsoport (JUBILATE) támogatott. Életgyónást végzett, az Urat magához vette és megkapta a betegek szentségét. Még két nagyon nehéz hónap következett. Gondoltam, majd ha otthon lesz, meglátogatom. Úgy tudtam, altatják.

Egyszer csak hallottam, hogy már nem lehet kommunikálni vele. A hozzátartozóit sem ismeri meg. Tulajdonképpen már régen meg kellett volna halnia, de valami megkötötte. Nem tudott meghalni. Megdöbbentem a hírre, de mégis elmentem hozzá. Lélegzett. Fölé hajoltam és a tőle kapott becenevemmel mondtam, ki vagyok. Egy fél szemnyitás... egy pici mosoly! A kezét fogtam és súgtam, ha ért próbáljon jelt adni. Egy gyenge kézszorítás... Mondtam, hogy megy az Úrhoz. Jézus és Mária itt állnak mellette... várják, szeretik. Szakadjon el mindentől! Miatyánk, Üdvözlégy, szabadító ima. Ne félj, ne félj, menj, repülj! Mi imádkozunk érted! Menj, menj! Ha felérsz, ugye te is imádkozol értünk. Közben kaptam a kis szorító jeleket. Az ima közben az ádámcsutkája mozgott, tehát mondta velem!

Másnap kaptam a telefont, hogy meghalt... Boldog vagyok, hogy az Úr megadta nekem a kegyelmet, hogy útra bocsáthassam. Így viszonozhattam azt a szeretetet, amit életében kaptam tőle. Áldott legyen az Úr!

Szabó Irén

MEGTAPASZTALTAM A LELKI GYÓGYULÁST!

Jelentkeztem a gyógyító szemináriumra, s a 9. foglalkozásnál kapcsolódtam be.

Az első foglalkozást követő imában – születésünk gyógyítása azáltal, hogy Jézus gyermekkori társává válunk – át tudtam élni, hogy a Szent Családban a 12 éves Jézus helyébe lépjek, és József atyai gondoskodását megérezhessem. Ajándék volt azt érezni, hogy szeretetével jelen van. Nem a számtanpélda megoldásában segített, hanem egyszerűen ott volt.

Életem egy helyben járásait Jézus vérrel való verítékezésével fel tudtam oldani.

Ezek kezdeti sikerek voltak, és ráébredtem, én itt csak kereshetek, kaphatok valamit.

A következő nagy öröm egy fájdalmas visszaemlékezéssel kezdődött: egy középiskolai tanárom, akivel nézeteltérésem volt, érettségi után beszélni szeretett volna velem, de én elfordultam tőle. Ez a tanár rövid idő múlva meghalt. Ennek már 20 éve és a közbenjáró ima segítségével és Jézussal a beszélgetést sikerült befejezni. Lelki szemeimmel láttam, hogy a tanárom boldog, fényben, szeretetben él. Ez újabb lökést adott, s úgy gondoltam, hogy csak az Oltáriszentség előtt tudok eléggé hálát adni. Még több örömöt és békét a „Kőkereszt imádsággal" kapcsolatban éreztem. Délelőtt a bűneimet jelképező kavicsokat, köveket gyűjtöttem, imádkoztam, hogy minden kereszt emlékeztessen az irgalmas Jézusra. Délután egy vidéki rokonomhoz kellett autózni, akitől egy nagyon szép feszületet kaptam ajándékba.

Az egész szeminárium alatt béke és oldottság uralt. Megsejtettem, hogy depressziós hangulatom oka a gőg és az ebből eredő visszautasítás. Az elfogadást munkálni kell magamban, a különböző helyzeteknek építője vagy rombolója lehetek. Jézus megtanít követni, elfogadni önmagamat és a társaimat is.

Dicsőség és hála az Úr Jézusnak!

G. Zoltán

ISTEN ELŐTT ELCSENDESEDNI

— „Jézussal a csendben" —

„Isten a csend szíve;
aki keresi a csendet, megtalálja Őt."

„Csendesedjél el és ismerd fel,
hogy Én vagyok a te Istened."

Ebből a két mondásból világosan kitűnik, milyen fontos a „csend", hogy Istenhez közelebb kerüljünk. És ez fordítva is igaz: csak a csendben tud Isten és az Ő szava minket megszólítani.

A 37. zsoltár 7. versében ezt olvashatjuk: *„Csillapodjál le az Úrban és várjad Őt."* Most erről az Isten előtti csendről szeretnénk együtt elmélkedni.

- Először kérjük Őt, hogy magunkban és magunk körül csendet tudjunk teremteni, hogy a csendről szóló szavait megérthessük.
- Olvassuk el az Izajás 50,4-et:

  „Isten, az Úr megadta a nyelvet, a tanítványok nyelvét. Hogy megfelelhessek a fáradtaknak, maga adja ajkamra a szót. Reggelenként Ő teszi figyelmessé a fülemet, hogy rá hallgassak, mint a tanítványok. Isten, az Úr nyitotta meg a fülemet. S én nem álltam ellen és nem hátráltam meg."

Ó Uram, nyisd meg ebben a percben a füleinket, hogy meghalljuk a Te szavadat és megértsük azt, és ne engedd, hogy engedetlenek legyünk, mert hiszünk abban az ígéretedben, hogy a Te szavad sohasem tér vissza Hozzád üresen, hanem megcselekszi, amit akar (Iz 55,10).

Mindnyájan tudatában vagyunk annak, hogy milyen fontos mindennap az Úr előtt elcsendesedni, de gyakran nem tudjuk, hogy hogyan kezdjünk hozzá.

Mit jelent Isten előtt elcsendesedni?

Isten előtt elcsendesedni azt jelenti, hogy egy bizonyos időt töltünk el az Úr előtt. De nem csak hallgatást jelent. Nem, ez a csend nem üres, hanem színültig tele van.

Ez egy olyan idő, amely tele van Isten jelenlétével, amitől teljesen el lehet csendesedni, magunkba lehet fordulni. Ez egy olyan titok, amit mindenkinek fel kell fedeznie. És egyre mélyebben kell felfedezni, mert az Úr jelenlétének teljessége sohasem véges, hanem valójában egyre nagyobb mélységekbe lehet belenőni. És ezért egy nagy kaland is, amibe érdemes belevágni.

Az elcsendesedés ideje mindennap egy meghatározott idő szabadon tartása az Úr számára, amikor tulajdonképpen csupán csak csendben várakozol az Úrra.

És a csend nem azt jelenti, hogy néha nem szólhatsz valamit. Ez csak egy olyan idő, amit az Úrral töltesz. Beszélhetsz Hozzá, sőt mi több, az Úr beszél hozzád és utasításokat ad neked. Amikor az Úr szeretetét megtapasztalhatod, és te is kifejezheted az Úr előtt a te szeretetedet.

De ez a szárazság ideje is lehet, amikor nem tudod az Úr szerető jelenlétét megtapasztalni. Amikor fájdalmasan próbálod Őt megtalálni, de próbálkozásaid nem sikerülnek.

Ez a lelki harc ideje is lehet, amikor a legszívesebben elmenekülnél, de ekkor meghallod, ami a Királyok Könyvében áll: *„Az Úr harcol majd értetek, s nektek nem lesz semmi dolgotok."*

Az a fő, hogy a csend idejét, Isten iránti szeretetből, mindig meg kell tartani és annak teljesnek kell lennie, hogy le tudjuk győzni önmagunkat, óemberünket a kereszten láthassuk, hogy új-emberünk éljen bennünk.

Ahogy a 62. zsoltár 2. versében mondja a zsoltáros: *„Lelkem Istenben lel nyugalmat, segítség csak tőle jön."*

Miért kell az Úr előtt elcsendesedni?

Ha az Úr és felebarátaink számára használhatókká akarunk válni, akkor az a legfontosabb, hogy mindennap tudjunk erre nyugodt időt szakítani és a napot az Úrral kezdeni.

Ha lelkileg növekedni akarunk, annak itt van a titka.

Ha valaki nem tud növekedni, az azért van, mert nincs meg a forrása! Egy kert is csak akkor tud szép maradni, ha naponta gondozzák és karbantartják, megnyesik és védelmezik. Így a mi életünk az Úrban is csak úgy tud növekedni, ha naponta karbantartjuk. A vele töltött csendes órákban.

Jézus mondja a Ján 15,1-2-ben: *„Én vagyok a szőlőtő, s Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely nem hoz gyümölcsöt, lemetsz rólam, azt pedig, amely terem, megtisztítja, hogy még többet teremjen."*

A csend idejében belső béke tölt el minket. Az a béke, amelyről Jézus beszél, és ami Tőle ered: *„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek."* (Jn 14,27)

Jézus az Ő akaratát is meg akarja velünk ismertetni.

Ezt csak akkor tudja megtenni, ha mi is felkészítjük magunkat, és nem csupán készek vagyunk, ez nem elegendő.

A 131. zsoltár 2. versében olvashatjuk: *„Megtanítottam hallgatni a lelkem, így békét szereztem neki."*

Vagyis valamit nekünk is kell tennünk ezért. Az első lépést nekünk kell megtenni, a következőt már Isten teszi meg.

Mikor és hol tartsuk az elcsendesedés idejét?

Nagyon fontos ennek a csendnek az időpontja is.

Egy jó tanács:

° Keresd meg a nap számodra legmegfelelőbb időpontját, amikor nyugalomban tudsz lenni és összeszedetten tudsz figyelni.

Ez teljesen más lesz egy háziasszony, mint egy szerzetes vagy egy dolgozó ember számára.

° Jelölj meg egy meghatározott időt, mert ha naponta változtatod, könnyen más foglalja el a helyét és az a veszély fenyeget, hogy egészen eltűnik.

Olyan sok kísértés van mindig körülöttünk, és olyan könnyen találunk egy jó okot – véleményünk szerint –, hogy ezt az időt eltoljuk vagy akár el is hagyjuk. Mert ez egy mindennapos harc marad még azok számára is, akik már több éve gyakorolják. Én is néha megtapasztalom.

Sokszor az újság az, amit előnyben részesítünk. Csak belenézünk, mi áll benne. Talán még ezt is elmondhatom az Úrnak. És az Úr nem ellenkezik. Ő szabad akaratot ad nekünk, de vajon ez tisztességes dolog-e Vele szemben?

Ha megnézzük a Bibliát, hogy mit ír az Úrral töltött időről, akkor láthatjuk mit mond Dávid az 5. zsoltár 4. versében: *„Uram, virradatkor már hallod kiáltozásomat, már reggel eléd tárom kérésemet és várok."*

És a 119,147-ben ez áll: *„Korán reggel jövök segítségedért, és várok szavaidra."*

Valóban, akinek lehetséges, annak a legjobb idő az imára a kora reggel. Láthatjuk, hogy Jézus is ezt választotta.

Ezt az időt semmi mással nem lehet felcserélni.

Ebben az időben vagyunk a legfogékonyabbak. Az előző nap gondjait már elfelejtettük az éjjel, és az új nap munkája még nem kezdődött el. Olyan, mintha teljesen üresek lennénk. És reggel még az egész nap előttünk áll.

Jobb előbb, mint utóbb az Úrhoz fordulni. Mint ahogyan a koncert előtt kell a hangszereket felhangolni és nem utána, vagy ki az, aki kihagyja a reggelit, ha egy kemény nap áll előtte.

Jézus mondja: *„Én vagyok az élet kenyere."*

Saját magát adja érettünk. És ezt kapjuk meg naponta, és nem többet. Mint ahogy az izraeliták is csak egy napi mannát tudtak összegyűjteni.

° Keress magadnak egy meghatározott, állandó helyet az elcsendesedéshez.

Ez lehet egy nyugalmas szoba, ha van. Vagy egy kis sarok a szobádban.

Ez azért olyan fontos, mert az idők során egyre inkább fogod szeretni ezt a helyet. Ez az a hely, ahol az Úrral találkozhatsz és ahol Ő beszél hozzád.

° Gondoskodj arról, hogy ez egy nyugodt hely legyen, ahol egyedül tudsz lenni és semmi sem vonja el a figyelmedet.

° Semmilyen olvasmányt ne tegyél közel magadhoz, kivéve a Bibliát vagy olyan szövegeket, amik segíteni tudnak neked.

Saját tapasztalatból állíthatom, hogy milyen jó, ha egy állandó helyed van az elcsendesedésre. Számomra ez a szobámban egy kis sarok, ahol egy Krisztus ikon van a falon. Ez elé térdelek le, és valóban megtapasztalom a hely megszentelő erejét és szentségét.

Ott az Úr vár rám. A jelenlétét jobban megtapasztalom, mint másutt. És napközben szívesen visszatérek oda. Ha valamit meg kell Vele beszélnem, ezt ott teszem.

Most már láthattuk, mit jelenthet számunkra az Úr előtti elcsendesedés és milyen értékekkel bír.

Most nézzük meg a másik oldalt.

Mit jelent ez az Úr számára?

A 65. zsoltárban ez áll: *„Téged illet a dicsőítés Sionban, Istenem, **neked tesznek fogadalmakat.**"*

Nem csak egyedül magának Istennek és a teremtésnek a nyugalmában teszem meg ezt a fogadalmat, hanem a szívem, a lényem csendjében.

Gondoltunk már erre valaha?

Jézus azt mondja: *„Add meg Istennek, amit Neki megfogadtál."*

Tehát ha felajánlottuk Neki a csendet, nem kellene akkor megtartanunk?

Még valami fontos: a csend órája tulajdonképpen nem akkor kezdődik, amikor az imádság helyére megyünk, hanem ha azt akarjuk, hogy jó legyen, már előző este fel kell készülnünk rá.

Ahhoz, hogy idejében fel tudjunk kelni, korán kell lefeküdni. Ehhez kemény fegyelemre van szükség, és nem könnyű megtartani. Ezt is átélem nap mint nap.

Tekintsük át, melyek a nap utolsó foglalatosságai. Nem lehet, hogy figyelmedet túlzottan a TV köti le?

Ezért intelek óva a tévétől.

° Irányítsd inkább az utolsó gondolataidat mindig az Úrra.

° Ajánld fel Neki az éjszakát és az alvást.

Akkor az éjszaka is áldott lesz.

A 127. zsoltár 2. versében áll: *„Ám, akiket szeret, ő azokat elhalmozza, jóllehet alszanak."*

Ezt a kincset fedezhetjük fel reggelente, amikor felébredünk.

Így nem lesz nehéz az első gondolatunkat ösztönszerűen az Úrnak ajánlani és így felkészültünk a Vele való találkozásra az elcsendesedés órájában.

Hogyan csendesedjünk el az Úr előtt?

Tudjátok, az Úr mindnyájunkat más-más úton vezet, és így van ez az elcsendesedés idejét és módját illetőleg is.

A 32. zsoltár 8. versében olvashatjuk: *„Értelmet adok neked, megtanítalak az útra, amelyen járnod kell. Tanácsot adok neked s szemem rajtad nyugszik."*

De néhány dolognak mindnyájunk csendes órájában jelen kell lennie.

° Kezdetben először fordíts egy kis időt arra, hogy teljesen el tudjál csendesedni, hogy a tested, lelked és a szellemed arra tudjon koncentrálni, amit tenni fogsz.

° Vegyél fel egy olyan tartást, amiben nyugodt és áhítatos tudsz lenni.

° Lazulj el.

Térdelhetsz vagy ülhetsz, vagy mindkettőt felváltva a kedved szerint.

° Tárd ki a kezeidet magad előtt.

° Értsd meg, hogy már az Úr jelenlétében vagy.

Ő már előtted ott volt. Ő már ott várt rád.

° Irányítsd a szíved figyelmét az Ő személyére.

° Tudatosítsd teljesen az Ő jelenlétét: magad körül, melletted, magadban és főleg a szívedben.

° Éld át az Ő szeretetteljes pillantását magadon.

° Irányítsd a te szeretetteljes pillantásod Őreá.

° Nézz a szemébe, kezére, lábára.

° Ha már tudatosult benned az Ő jelenléte, kérd meg Őt, hogy tisztítson meg, hogy semmi se legyen közte és közötted.

A nagyobb dolgok rögtön feljönnek benned.

° Kérd meg, hogy a kisebb dolgokra is mutasson rá!

Ez lehet például idegesség valaki vagy valami iránt. A magad iránt érzett elégedetlenség. Valami, amit még nem bocsátottál meg.

° Kérj Tőle most bocsánatot.

Először mintegy a zuhany alá állsz, hogy mindentől meg tudj szabadulni, hogy a lehető legtisztábban állj az Úr elé, a Vele való közösségbe.

Én is így teszek. Nemrégen egyszer világosan éreztem, hogy egy hidegzuhany jött rám, szelíd és erős, amely teljesen átmosott.

° Ezután kezdd el teljes szívedből az Urat magasztalni és dicsőíteni, teljes lényeddel.

Mert abban a zsoltárban, amelyben az áll, hogy megilleti Őt a csendesség, az is benne van, hogy megilleti Őt a dicsőítés.

Milyen hosszú legyen ez a dicsőítő ima? Ameddig a szívedből jön.

De ne felejtsd el, hogy ez megilleti Őt.

° Ezután ajánld fel Neki a napot és kérj vezetést.

Nagyvonalakban ismert az Ő akarata: a családi állapot, amibe helyezett vagy a munka, amit adott neked.

° De mégis, mondd el Neki a többi elfoglaltságodat és terveidet a napról.

Vajon Ő is ezt szeretné-e?

Ezek különböző dolgok lehetnek. Például arra gondolsz, hogy írsz valakinek egy levelet, meglátogatsz valakit, veszel valamit, elmész valahova.

„Uram, ez a Te akaratod is, hogy ezt tegyem?"

A Biblia így szól a Példabeszédek 3,6-ban: *„Minden utadon próbáld felismerni és akkor egyenessé teszi ösvényedet."*

Tehát Ő gondoskodni fog arról, hogy akaratában maradjál. Ha legalábbis őszintén az Ő akaratát keresed, és nem a saját kedved szerint akarsz sodródni.

Persze az is előfordulhat, hogy te őszintén hitted, hogy valamit Isten akaratában teszel és az mégsem az Ő akarata szerint volt.

De ne légy emiatt nyugtalan, ha erre rádöbbensz, mert Ő ki fogja egyenesíteni az utaidat. Te úgy hitted, hogy az Úr akaratában vagy. Ő újra vissza fog vezetni a hit útjaira.

És ez az a pillanat, amikor az Úr elkezd hozzád szólni.

° Mondd Neki, mint ahogy Sámuel: *„Szólj Uram, hallja a Te szolgád."*

Hogyan csináld?

° Kérjed Őt, hogy tegye hallóvá a füled és engedelmessé a szíved.

° Maradj mély nyugalomban.

° Próbáld az elkalandozó gondolataidat távoltartani.

Először ez nehéz lesz, mert mint a méhek, úgy zsonganak körülötted.

A „Poustinia" című könyvben ezt így nevezik: *„Értelmünk legyeinek az elhajtása."*

Ami nekem ebben segíteni szokott: Jézus nevét folytonosan az eszemben tartom, vagy félhangosan mondogatom, vagy a gondolataimban forgatom.

Meg fogod tapasztalni, hogy ez lassanként sikerül.

Most nyugodt vagy és nyitott az Úr felé.

És most valóban várj is arra, hogy az Úr hangját megértsd.

A János evangélium 10. fejezetében négyszer mondja Jézus, hogy az Ő juhai ismerik a hangját és követik Őt. Így neked is meg kell értened Őt.

° Nyitott szívvel és nyitott kezekkel hallgass.

° Csukd be a szemed.

Lehet, hogy hirtelen egy gondolat merül fel benned, vagy egy bibliai rész.

Ez most az Úrtól van vagy magadtól?

Úgy gondolom, egyrészt az Úrtól, másrészt magadtól. Ő mindig fel tudja használni értelmedet és emlékezőtehetségedet. Az Úr hozza fel ezt benned.

Gyakran választ kapsz arra, amit elmondtál neki.

Mivel még kevéssé vagyunk jártasak ebben, sok gyakorlatra van szükségünk. De mégis van néhány kritérium, ami alapján Jézus hangját felismerhetjük:

1. A feljövő gondolat békét és örömöt okoz, vagy nyugtalanságot és feszültséget.
2. Engedelmeskedj a hangnak. Vagy merd elutasítani. Azután a tapasztalat szerint el tudod dönteni, hogy jó volt-e.
3. Keresd azoknak az embereknek a vezetését, akiknek már voltak ezen az úton tapasztalataik.

De az Úrtól is várhatsz biztonságot és világosságot.

° A fennmaradó időt csendes imádással töltsd.

° Add át magad a csendben Jézusnak, életed Urának.

° Szeresd Őt és engedd, hogy Ő is szeressen téged.

Ahogy növekedsz az Úrban, úgy lesz az egyszerű csend egyre hosszabb. Minél mélyebben gyökerezel meg Benne, annál kevesebb szóra lesz szükség a te oldaladról, de az Úr oldaláról is.

A szív egyetlen pillantása már elegendő lesz.

° Hasonlítsd össze két ember növekvő kapcsolatával.

Akkor ez a csend egész napodat át fogja hatni. Egész életed Istenben fog egyesülni.

De Ő minket el fog vezetni tervének felismerésére életünkre vonatkozóan.

Mindannyian mások vagyunk és mindegyikünknek megvan a saját kapcsolata Istennel.

És mi lesz az eredmény?

Jézus tudja.

És Ő semmi mást nem akar jobban, mint hogy mindannyian azzá váljunk, amit Ő végtelen szeretetében kigondolt nekünk.

Alleluja!

Minden tisztesség és dicsőség legyen az Övé!

~~~~~~~~~~

1. Tudatosult bennem a csendes óra szükségessége?
2. Tartok-e csendes órát?
3. El merem-e ügyeimet engedni a saját kezemből?
4. Csak én beszélek vagy hallgatok is?
5. Megtapasztalok-e az Úrral egy mélyebb kapcsolatot?
6. Ha nem (vagy túl röviden) csendesedem el az Úr előtt, meg fogom-e ezt a jövőben változtatni?
7. Hiszek-e Jézus ígéreteiben, hogy Ő ott van?

B. van Bragt

(Hollandból fordította: Klinger Mária)

»Gyermeki egyszerűséggel jöjjetek hozzám, mint Isten gyermekei. Leányom, legyünk egy család! Kinek van több joga a vér szavára, mint nekem? Ki után kiáltoz egész bensőtök? Kiért reszkessen a szívetek, ha nem értem, akiben forrására ismer! És, ha Isten gyermekei vagytok, miért nem szeretitek úgy, mint gyermekei? Miért nem hálálkodtok Neki, mint gyermeke, tele örömmel? Mert az öröm a szeretet ragyogása. Tele készséggel, engedelmességgel. Az engedelmesség viszont a gyöngédség bársonyos puhasága, telve folyton, eleven figyelmességgel. A figyelmesség a szív szeme, amelyben lelemények találékonyság ragyog. A találékonyság pedig a szeretet élete. Az emberi szív egyetlen érzésének sincs annyira szüksége az életre, mint a szeretetnek. Legyen benned az Élet és a szeretet egy! Vándorutad lassan múló óráiban nézd folyton az Istent! Megtisztul tőle a látásod. Ha pedig beszélni akarsz velem, csak annyit mondj: szeretlek! Hidd el, hogy az elég! Hidd el, hogy ez minden! Benne van bánatod, reményed, bizalmad és pedig határtalan mértékben, szavakkal ki nem fejezhető módon. Ismerlek én a lelked legmélyéig! Átjárlak, mint a fény! Egyetlen erőfeszítésed sem titok előttem! Mert én előbb ott vagyok. És támogatlak. Én vagyok az apa, aki járni tanítja csöpp gyermekeit. Van némi fogalmad arról, hogy mennyi gyöngédséggel teszem? Légy az én kis gyermekem!«

(Gabriella Bossis: Ő meg én)
~~~~~~~~~~

ELMÉLKEDÉS A BELSŐ IMÁDSÁGRÓL

(I. rész)

Nem élünk belső életet!

Nincs középpontom, ahonnét egységes értelmet kapnának életem szertehulló szilánkjai, hallgatásom és szavam, nyugalmam és megmozdulásom, könnyeim és kacagásom, ahová minden este hazatérnék, s ahonnét minden este elindulnék utána. Kapu előtt állok, lezárt kapu előtt. – Ó Istenem, milyen messze eltávolodtam Tőled ilyenkor! – Aztán újra visszatértem, vártam, zörgettem, reméltem. A kapu zárva maradt. – Ha egyszer átléphetem küszöbét, többé soha vissza nem térnék. –

Most is itt állok lelkem lezárt kapuja előtt, a belső várkastély küszöbén és könyörgök a Kézhez, a kegyelemhez, mely belül a kulcson pihen...

Tudom, örök életem függ attól, át tudom-e lépni a szent küszöböt? **Mi van a kapu mögött? Mi akadályoz, hogy oda belépjek? És mi a kulcs, ami bevezet?**

1. A belső tér

Lelkem az igazságból él, a szívem az örömből, e kettő birtokában beragyog az áldott béke. *„Isten országa nem eszem-iszom, hanem igazság, béke és öröm a Szentlélekben"* (Róm 14,17).

Mi pedig mindig a többit keressük abban a hitben, hogy az Isten országa végül úgyis hozzáadatik nekünk (Mt 6,33). – A földi boldogság töredékből áll, hagyjuk a darabokat és keressük az egészet s induljunk el a belső ösvényen. *„Isten országa nem jön el szembetűnő módon. Isten országa köztetek van"* (Lk 17,21). A szellem egyszerű, de én nem vagyok tiszta szellem. Ember vagyok, összetett. Rétegek vonulnak bennem és teljesen az érzéki benyomások hatása alatt állok. Képek, emlékek és érzelmek töltik be ezt a zajos vásárteret. – S az **előcsarnok** csődülete mindig meggyalázza a szentély áhítatát, míg csak Jézus rendet nem teremt ostorával.

Azután következik a **belső övezet**. Csodás kapuján egy más világba lépünk. – Itt már csend van. Csörgedező forrás hangja üti meg fülemet. – Igen, a lét forrásához jutottam. – Oda, ahol az első ember sétált ámuló szemekkel és nevet adott a dolgoknak.

A **következő kapu** magányos terem titkát tárja föl előttem. E magányos teremben ülök én. Itt örökké egyedül vagyok önmagammal. Egyetlen hely, ahova nem léphet be más senki, ahol az vagyok, aki vagyok.

Ha ezen a kapun beléptem, már nem az Ember vagyok, hanem **Én** vagyok. Titok vagyok a világnak és titok saját magamnak. S ez a titok csak akkor oldódik meg, ha az utolsó kapu is kitárul és fénye világítja meg arcomat.

Az utolsó a **kristálykapu**. Mögötte lakik az Isten. A belső várkastély! – Ha a kegyelem állapotában vagyok, a kegyelem minden pillanata a megszentelő Isten kezéből származik. – Erre is vonatkoznak Krisztus szavai: *„Atyám szüntelen munkálkodik, ezért én is munkálkodom!"* (Jn 5,17). Szent Ágoston: ***„Nem kell kívülre menni, BENNED rejtőzik az Igazság!"***

Itt rejtőzik életem igazi értelme. Itt találom meg valódi magamat, igazi arcomat. Amíg ide nem jutottam, álarcot hordok és szerepeket játszom. Bennünk is kapuk vannak, melyeket csak meghitt barátaink léphetnek keresztül. – Azután van egy kapu: mindenki előtt zárva marad, egyedül mi léphetünk be rajta. – Végül az utolsó kapu, mögötte van az Isten. Vár ránk. Csak Ő tudja, mióta bolyongok már előtte, be kell lépnem, de nem találom meg a kulcsát...

2. Az akadályok

Nem misztikus imáról van szó, hanem arról, ahová a lélek a kegyelem segítségével el tud és ahová el kell jutnia, ha komolyan rászánja magát, hogy elhárítsa az akadályokat.

Az első akadály: **a szándékos (bocsánatos) bűn**, a lélek rendetlen ragaszkodása a teremtett dolgokhoz. – (Egy személy bűnös vonzása, az ösztönök sóvárgása, az érvényesülés igézete.) – Mindegy. A lélek fogva marad az első övezetben s a befelé vezető ajtók bezárulnak előtte. A kegyelem hiába kopog, a belső ajtók felől nem nyer bebocsátást. Micsoda rombolás a lélekben. Először az isteni sugallatok vonulnak vissza, aztán kialszik a **természetfölötti fény**. Követi az akarati élet fokozatos bénulása. Megáll a lendület, nincs értelme a harcnak, nincs öröme a küzdelemnek. – Az érzéki örömök és nyugtalanságok, az evilági okosság, az önmegtagadások kiesése gyökerében támadja meg a kegyelmi életet. Itt legfeljebb csak a köteles imák végzéséről lehet szó, a belső imádságról egyáltalában nem.

A második akadály **a fegyelmezetlenség**. – Az emberi életben, mely egyetlen egészet alkot, minden összefügg egymással. – Fegyelmezetlenség és imádság egymást kizáró fogalmak. Az élet folyamán fokozatosan elengedjük magunkat. Csak azt végezzük, amit a külső körülmények kényszerítenek. Mivel pedig Istent magát nem érezzük valóságnak, az Ő kívánalmai fokozatosan elhallgattatják lelkiismeretünket. – Napjainknak marad ugyan még néhány szilárd pontja: a reggeli ima (vagy szentmise), az ebéd és a vacsora. – De ami ezek közé esik, játékszerévé válik a véletleneknek, hangulatoknak...

A harmadik akadály az extrovertált figyelem, az **összeszedettség hiánya**. Bennünket a dolgok érdekelnek, az események és nem az, ami mögöttük rejtőzik.

Lelkünk nem tud már hozzászokni a nagy távlatokhoz, mert mindig csak percnyi benyomásokra vagyunk éhesek. Dolgainkkal is így vagyunk. Folyton csak „intézzük" őket, s ebben ki is merítjük önmagunkat. Ha semmit sem intézünk, semminek érezzük magunkat. – A lét azonban nem csak cselekményekből áll. „De ha **nincs benső életünk**?" Az első és legfontosabb, feltétlenül **szakítani a bocsánatos bűnökkel**.

Ebben a pillanatban kinyílik a sorompó a kegyelem előtt. Érdeklődésünk újra természetfölöttivé válik.

Halász Piusz

ISTEN NEVE – JHVH – ÉN JELEN VAGYOK

Én jelen vagyok, amikor egyedül vagy.
Én jelen vagyok, amikor elveszettnek érzed magad.
Én jelen vagyok, amikor elhagynak téged.
Én jelen vagyok, amikor úgy gondolod, valami nem megy tovább.
Én jelen vagyok, amikor kétségbeesett és szomorú vagy.
Én jelen vagyok, amikor félelem és szorongás tör rád.
Én jelen vagyok, amikor senki sem akar téged.
Én jelen vagyok, amikor falak választják el tőled barátaidat.
Én jelen vagyok, amikor gondjaid miatt már aludni sem tudsz.
Én jelen vagyok, amikor valaki szenvedést okoz neked.
Én jelen vagyok, amikor nagy veszélyben forogsz.
Én jelen vagyok, amikor beteg vagy és segítségre szorulsz.
Én jelen vagyok, amikor képtelen vagy megoldani egyedül problémáidat.
Én jelen vagyok, amikor világodat darabokra törik.
Én jelen vagyok, amikor egy kicsit több szeretetre van szükséged.
Én jelen vagyok, amikor nagy fájdalmakat érzel.
Én jelen vagyok, amikor senki sem tartozik hozzád.
Én jelen vagyok, amikor elveszett számodra az egész teremtés.
Én jelen vagyok, amikor rossz a lelkiismereted.
Én jelen vagyok, amikor hozzám kiáltasz.
Én jelen vagyok, amikor megtérsz hozzám.

Jelen vagyok Én, mint a Nap, amely meleget és vidámságot ad neked.
Jelen vagyok Én, mint a ki nem alvó láng.
Jelen vagyok Én, mint szívedet megörvendeztető virág.
Jelen vagyok Én, mint téged szeretettel beburkoló felhő.
Jelen vagyok Én, mint utadat megvilágító fény.
Jelen vagyok Én, mint olyan szem, amely szeretettel néz rád.
Jelen vagyok Én, mint olyan kéz, amely gondoskodva fogja a kezed.
Jelen vagyok Én, mint olyan szív, amely mindig érted dobog.

Én úgy vagyok jelen, mint őrangyalod, aki vezet és óv téged.
Én úgy vagyok jelen, mint barátod, aki soha nem hagy cserben.
Én úgy vagyok jelen, mint nővéred, aki gondoskodásával körülvesz.
Én úgy vagyok jelen, mint bátyád, aki örömödben és bánatodban melléd áll.
Én úgy vagyok jelen, mint édesanyád, aki együttérez veled és egészen megért.
Én úgy vagyok jelen, mint édesapád, aki örök életet ad neked.

Én mindig érted vagyok jelen, végtelenül szerető Istened. H. Hang

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

AZ ICCRS TANÁCS TALÁLKOZÓJA

Rómában összegyűlt a Katolikus Karizmatikus Megújulás tanácsa. Ezen találkozó alatt a tanács tagjai részt vettek egy szentmisén, melyet II. János Pál pápa tartott, majd szívélyes beszélgetést folytattak Cordes püspökkel, a Világiak Pápai Tanácsának elnökhelyettesével, aki a megújulás szolgáló bizottságának hivatalosan kinevezett felügyelője.



Az ICCRS Tanács találkozója a szentatyával

Nancy Kellar nővér az ICCRS új irodaigazgatója



Nancy Kellar nővér

Nancy nővér sok éven keresztül volt az USA-ban a megújulás igazgatója és most Ken Metz atya utóda lett. A tanács Nancy nővérnek 3 éves megbízatást adott. Nancy nővér Manhattan-ben (New York City) született és ott nőtt fel. Karitász nővér volt New Yorkban, és történelmet tanított egy középiskolában, továbbá végzett egyetemistáknak tartott előadásokat a lelki szolgálatból. 1970-ben Jim Ferry atya által elnyerte a Lélekkeresztséget. Ezzel a Jim atyával alapították az első karizmatikus imaközösséget az USA-ban. Suenens bíborosnak beszámolt a megújulásról és a kapott adományokról, melyeket ő a megítélés karizmájával élve hitelesnek talált. Ő a társalapítója és igazgatója a Szent Erzsébetről (Seton) nevezett imaháznak Scarsdale-ban (New York), koordinátora volt a megújulásnak a New York-i főegyházmegyében. 1984 óta tagja volt az amerikai nemzeti szolgáló bizottságnak. Mint koordinátor rendszeresen utazott az amerikai államok közösségeihez. Tanított a szolgáló bizottság video sorozatában, könyvet írt a megújulásról. Ő képviselte a Katolikus Karizmatikus Megújulást az ökumenikus bizottságban. Indianapolisban és New Orleansban nagy összejöveteleket tartott. Az ICCRS tanács tagjának 1992-ben nevezték ki. Nancy nővér nagyon örül, hogy részt vehet a tanács munkájában, ezzel is szolgálva az Urat és az Egyházat.

„Amikor a vezetők csoportját tanítottam régebben, az Úr gyakran adott képeket, szavakat az egység felépítésére és az irányítás karizmájáz. Így másokból könnyen ki tudtam bontakoztatni a karizmákat. Remélem, hogy most újra lesz alkalmam gyakorolni ezeket az adományokat azokkal a nagyszerű emberekkel, akik ICCRS tanácsban vannak és a vezetők csoportjaival szerte a világon."

HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

Japán

Len Lavelee atya egy egyedülálló imacsoportról küldött beszámolót Japánból: *„Általában három fogyatékos és négy egészséges ember jön össze. Mikor imádkozunk, szokatlan dolog történik: két fiú a fogyatékosok közül, akik nem tudnak jól beszélni, bekapcsolódik az énekbe. Nagyon jól énekelnek. Az imákba is bekapcsolódnak, de mivel nem tudnak kezet fogni, a lábukkal kapcsolódnak a körbe. Mindannyian együtt imádkozunk, majd a végén*

megáldom őket. Az imaalkalmakon általában imádkozunk a gyógyulásukért is."

„Ezek a fogyatékos emberek megkapták az ima különleges ajándékát és amikor a plébánia más betegeinek gyógyulásáért kérünk imát, az Úr gyakran válaszol imáikra. Péntek reggelente elmennek a Fogyatékosok Szt. Vince Otthonának imatermében rózsafüzért imádkozni. Magukkal viszik erre az alkalomra az előző szombati imákat, mikor a plébánia összes betegéért imádkozunk."

Len Lavelee atya arról is ír, hogy több ifjúsági csoport alakult mostanában és Japán más területein élő emberek is segítőkészen támogatják ezt a szolgálatot.

India

Xavier atya írja Indiából: *„A nagyszerű Assisi (1993. szeptember) lekigyakorlat után Jézus Lelke alkalmassá tett arra, hogy elmenjek Észak-Kelet India Kínával határos vidékére kiterjedt evangélizációt végezni azoknál a törzseknél, ahová még nem jutott el az Evangélium. Nagyon jó a fogadtatás. Sokan megkeresztelkedtek annak ellenére, hogy először sok ellenállás volt tapasztalható. Meg vannak győződve arról, hogy a keresztség által megszabadul az ember a gonosz hatalmától. Mivel Közép-India mindent egybevéve még mindig nem fogadta be az Evangéliumot, az Arunachi törzs felbátorította misszionáriusainkat. Izgalmas látni hogy az emberek mennyire szomjaznak az élő Istenre."*

Xavier atya angol és hindi nyelven (350 példányban) sokszorosítja az „ICCRS Newsletter"-t.

Latin-Amerika

A Bogota síkságain lévő Salom lelkigyakorlatos házban gyűltek össze egy, a megkülönböztetésről tartott lelkigyakorlatra a karizmatikus megújulás latin amerikai vezetői márciusban. Harminckét koordinátor és szakértő (a püspökök által kijelölt, megújulással foglalkozó papok) vett részt a különböző országokból. Az ima, elmélkedés és párbeszéd légkörében két kérdést tettek fel a lelkigyakorlat három napja alatt:

- Mit kér tőlünk az Úr?
- Mit akar, hogy tegyünk Latin-Amerikáért?

A megkülönböztetéssel foglalkozó ülések alatt a következő témák merültek fel:

- A megújulás identitása.
- Vezetők belső képzése: tanbeli, pasztorális...
- A megújulás feladatai és missziói az új evangelizációban.
- Beilleszkedés az Egyházba és egység az Egyházzal.
- A megújulás szervezése.
- Csoportok, közösségek és szolgálatok.

A tanácskozás alapján a következők jöttek létre:

- Megalakították a Katolikus Karizmatikus Megújulás Latin-Amerikai Tanácsát, mely a koordinátorokon és szakértőkön kívül különböző Latin-Amerikában működő közösségek és szolgálatok vezetőiből áll.
- E csoport irodája állandóan Bogotában legyen.
- Az alábbiakat választották meg a Latin-Amerikai Tanács végrehajtó tanácsának tagjaivá: elnök: P. Camilo Bernal (Kolumbia), elnök-helyettes: Eng. Eduardo Zambrano (Ecuador) és titkár: P. John Mario Montoya (Kolumbia). Szolgálatuk 1997-ig tart.

USA

Fr. Kilian McDonnell bemutatja a „Malines-i Dokumentum I" második kiadását „Egy új Pünkösd felé az új evangélizációért" címen. Az első kiadás a katolikus karizmatikus megújulás vezetőinek Malinesben (Belgium) tartott megbeszéléséből született, és 20 évvel ezelőtt adta ki Suenens bíboros.

Ebben az új kiadásban Fr. McDonnell azt írja, hogy a karizmatikus megújulás nem egy eltérő lelkiséget vagy lelki technikát testesít meg, hanem azon alapul, ami az Egyházat valóban Egyházzá teszi. Alapja a Szentlélekben való keresztség, amely nem az egyéni áhítat, hanem a liturgia körébe, az egyház közös istentiszteletéhez tartozik. Ezért a Szentlélekben való keresztség közvetlenül és azonnal a közösséghez kapcsol, nem pedig egyéni.

A könyv megfontolandó kérdésekkel is foglalkozik, úgymint az érzelmesség, bibliai fundamentalizmus félelme, vagy szociális kérdések. Ad néhány pasztorális eligazítást a vallásos tapasztalatról, a karizmákról (nyelvek adománya, prófétálás, gyógyítás), ökumenizmusról, a kézrátételről. A könyv inkább pasztorális, mint tudományos; az átlagemberhez és a helyi lelkipásztorhoz szól, nem a teológushoz. A könyv megrendelhető: The Liturgical Press / Collegeville, Minnesota, 56321 / USA.

Vatikán város

Jean Pliaya professzor a Benini Egyetem hajdani munkatársa és a katolikus karizmatikus megújulás vezetője a Cotonou Főegyházmegyében, auditorként részt vett az Afrikai Püspökök Szinódusán, melyet nemrégiben tartottak a Vatikánban. Beszédének ez az összefoglalása az „Osservatore Romano" 1994. április 17-i számából való. (Engedéllyel átvéve.)

„A karizmatikus megújulás egy nagyszerű lehetőség az Egyház és a világ, és ezáltal Afrika számára. Ahová csak elérkezett a megújulás, sok jelet láttunk, melyek az evangélium hirdetését kísérték, ahogy ez az Apostolok Cselekedeteiben le van írva."

„Az evangelizáció az ember előbbre jutásának a kulcsa. Nyugodtan állíthatjuk, hogy Krisztus ma Afrikának a legjobb út egy új, igazságos és testvéri világ megvalósítására. Az afrikai kultúra értékei, a közösség, szolidaritás és tisztelet iránti érzékenység ideális talaj az evan-

gélium befogadásához. Mindazonáltal Isten dicsőítése miatt nem szabad, hogy ne figyeljünk oda az emberek alapvető szükségleteire. Az evangélium hirdetése bele kell hogy kapcsoljon minket Afrika politikai és szociokulturális csatáiba. Az a tény, hogy országaink többsége hívőkből áll, nem jelenti azt, hogy ne létezne igazságtalanság és erkölcstelenség."

„Az emberek egyszerű összegyűjtése nem elég, az afrikaiaknak úgy kell prédikálni Jézus Krisztusról, mint akit Isten jelenvalóvá tett, aki közöttük működik. Abba kell hagynunk a 'jelek és csodák és erőmegnyilvánulások' cenzúrázását, melyek Szent Pál szerint az apostolság megkülönböztető jelei. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Istent varázslóként mutatjuk be, hanem a csodák Istenének, akinek semmi sem lehetetlen." ◆

AZ EGYMÁSÉRT VALÓ IMA

Az imádság lelki életünk legközpontibb témája és legnagyobb kihívást jelentő területe. Legtöbben úgy érezzük, hogy nem imádkozunk elég hosszan, vagy elég hatásosan, de a nehézségek ellenére hatalmas erőt merítünk az Úrral rendszeresen eltöltött csendes időkből. Ez a cikk nem azokról az alkalmakról szól, amikor Isten jelenlétében a Vele való személyes kapcsolatra koncentrálunk. Arról szól, hogy milyen fontos megkérnünk másokat, hogy imádkozzanak értünk. A közbenjárás minden bizonnyal a rendelkezésünkre álló lelki hatalom leghatékonyabb forrása. Minden kereszténynek hivatása a másokért való ima, de sajnos sokan megbízhatatlanok vagyunk és csak fél szívvel kötelezzük el magunkat. Ennek eredményeként a közbenjárás a lelki hatalom **elhanyagolt** forrásává válik. Jogosan tesszük a hangsúlyt a dicsőítésre és imádásra, a Szentlélek adományaira, az egyéni megszentelődésre, az Eukarisztiára, a Szentírás olvasására, az irgalmasság cselekedeteire, de ezáltal könnyen megfeledkezünk a közbenjárás szükségességéről. Aztán panaszkodunk, hogy nem mennek a dolgok, mégis elfelejtünk Ahhoz kiáltani, akinek hatalmában áll bármit megváltoztatni. Ez nem újdonság. Majdnem mindenki, aki olvassa e sorokat, tudja, milyen fontos a közbenjárás, így célom egyszerűen csak az, hogy megosszak néhány gondolatot ennek egy bizonyos területéről: a vezetőkért való imáról.

Személyes közbenjárás

Akár tetszik, akár nem, egy szellemi hadviselés részesei vagyunk. Pál világosan megnevezi az ellenséget az Ef 6,12-ben: *„fejedelmek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei."*

Gyakran sajnálom, hogy a mise végén nem imádkozzuk már Szent Mihály arkangyalhoz a régi imát védelemért. Ez emlékeztetőül szolgált, hogy egy lelki hadviselésben veszünk részt és hogy segítségre van szükségünk.

Ez a katonai szóhasználat ellentmondani látszik a szeretet és béke Evangéliumának, de az erre vonatkozó közbenjáró imának ez a legpontosabb leírása. Ezért nevezi néhány keresztény lelki hadviselésnek a közbenjárást. A legfontosabb azonban nem az, hogy hívjuk, hanem hogy hogyan végezzük.

A közbenjárás mindenkinek fontos, különösképpen a vezetőségben lévőknek. Mivel a vezetők felelősek mások lelki irányításáért és jólétéért, mindenféle támadásnak ki vannak téve. Ennek ellensúlyozására a vezetőnek többet kell imádkoznia.

Ugyanilyen fontos azonban az is, hogy közbenjárjanak érte. Az alábbi javaslatok nagyban köszönhetők John Wimbernek és másoknak, némelyek pedig azon tapasztalatomon alapulnak, amikor mások, akik szívükön viselik testi-lelki egészségemet, imádkoztak értem. Remélem hasznosnak találják őket.

1. A vezetőknek szükségük van olyan emberekre, akik elkötelezett módon, személyesen imádkoznak értük.

Több oka is van ennek:

- a vezetők általában túlterheltek a tennivalóktól,
- felelősek az általuk vezetettek lelki jólétéért,
- nagyobb a felelősségük és jobban szem előtt vannak, így több pletykának, kritikának, gúnyolódásnak, vizsgálódásnak vannak kitéve,
- befolyással vannak másokra, így ha elesnek, mások is elesnek velük,
- minél feljebb jutnak, annál nagyobbat eshetnek,
- ugyanúgy ki vannak téve a kísértésnek, mint bárki más és nagyobb lehet a veszély a pénz, a hatalom és a szex területén,
- van valami az emberi természetben, ami miatt szeretünk lejáratni másokat, és mindig vannak, akik csak a megfelelő alkalomra várnak,
- gyakran szellemi hadviselés közvetlen célpontjaivá válnak, mert különösképpen fenyegetik az ördögöt és erőit.

2.. A vezetőknek gyakran nincsenek személyes közbenjáróik. Miért?

- tudatlanság: nem sokat írtak és tanítottak erről a témáról,
- büszkeség: mivel én vagyok a vezető, Isten mindent megtesz rajtam keresztül,
- félelem: nem akarom felfedni mások előtt szükségeimet, gyengeségeimet,
- függetlenség: egyedül is boldogulok,
- hamis alázat: nem érdemlek különleges bánásmódot.

3. Különböző közbenjárók vannak:

- olyanok, akik rendszeres kapcsolatban vannak, de kevéssé ismerik egymást (pl. egy imacsoport tagjainak többsége),
- olyanok, akik távoli kapcsolatban állnak és nem ismerik egymást személyesen (pl. a pápáért és püspökünkért való imáink)
- olyanok, akik különleges, közeli, támogató kapcsolatban állnak az imában (személyes közbenjárók)

A közbenjáróknak ez a különleges csoportja a leghatékonyabb, és ezért a legfontosabb. Az ilyen férfiak és nők lényeges szolgálatot látnak el a vezetőkért való ima által. Ahhoz hogy ezt hatékonyan tehessék, szükségük van bizonyos dolgokra:

- érezniük kell, hogy Isten erre a konkrét szolgálatra hívja őket,
- a vezetők részéről hajlandóság a megosztásra,
- rendszeres kapcsolat személyesen vagy telefonon,
- részletes személyes információk a vezető tevékenységéről, szükségleteiről, problémáiról, gyengeségeiről, stb.
- visszajelzés és bátorítás, mely megmutatja, hogy értékeljük őket,
- elkötelezettség és hit a vezető konkrét szolgálatában,
- legyenek tudatában a túlzott függőségben illetve túlzott mértékű befolyásban, valamint az egészségtelen személyes kapcsolatokban rejlő veszélyeknek.

Ha ön soha nem gondolt még személyes közbenjárókra, most itt az ideje. Nézzen körül, hogy kit hív Isten, hogy önért személyesen imádkozzon. Vagy talán épp önt hívja arra, hogy imádkozzon valakiért. Fontos, hogy mindenki, különösen a vezetők mellett legyen valaki, aki közbenjárással támogatást nyújt. Nem szabad elfelednünk, hogy egy ilyen kapcsolatnak kölcsönösnek kell lennie: arra lettünk elhíva, hogy adjunk is és kapjunk is.

Charles Whitehead

ICCRS ALAPSZABÁLY: A SZOLGÁLAT SZABÁLYZATA (3. rész)

Az ICCRS statutumok 3-tól 7-ig terjedő cikkelyei arról szólnak, hogyan ápolja az ICCRS a karizmatikus megújulás résztvevőinek az egyházzal való viszonyát. Ez az öt cikkely bemutatja az ICCRS konkrét céljainak és szerkezetének irányultságát, melyek a következők.

3. cikkely. Az ICCRS-nek külön gondja van arra, hogy a karizmatikus megújulás résztvevői – csoportok és egyének egyaránt – hűségesek maradjanak a katolikus egyházhoz és engedelmeskedjenek a pápának, a püspököknek, az egyház tanításának megfelelően.

Tagjain keresztül az ICCRS-nek alkalma nyílik, hogy figyelemmel kövesse a világban történő eseményeket, a Lélek mozgását. Irányvonalakat határoznak meg, és nagy figyelmet fordítanak arra, hogy ezek hogyan illeszkednek be a Katolikus Egyház tanításába. Engedelmességen itt azt értjük, amit minden katolikustól el lehet várni. Ez a cikkely aláhúzza a tényt, hogy a Katolikus Egyházat a Lélek nem csak a karizmatikus ajándékokkal ajándékozta meg, hanem hierarchikus adományokkal is (vö. II. Vat. Zsin. Lumen Gentium 12. pont).

Ugyanakkor a karizmatikus megújulásnak meg kell maradnia prófétai hangként az egyházban, különben el fogja veszíteni erejét. Az egyház fennhatósága alatt kell egyedi módon gazdagítania az egyházat. A szentatya 1992. június 24-i általános kihallgatáson bátorította ezt a dinamikus kölcsönhatást.

Az ICCRS-nek nem csak az egyénekre, hanem a Katolikus karizmatikus megújulás különböző csoportjaira is gondja van. Ezért az ICCRS tagokat nem csak az imacsoportokból választják, hanem közösségekből és szolgálatokból is.

4. cikkely. Egymás melletti viszonylatban az ICCRS törekszik arra, hogy a Katolikus Egyházban létező többi lelki mozgalommal tiszteletteljes és baráti kapcsolatot tartson fenn, elkerülve a kivételezést, az Apostol tanítása szerint a Fil 2,1-11 és Ef 4,2-7 részekben.

Az egyház elmúlt évtizedekben Istentől kapott legfontosabb ajándékai közé tartoznak a különböző mozgalmak és társulások. Ezek közé soroljuk a neokatekumenátust, a fokolárét stb. Ezek a Szentszékhez tartoznak a Laikusok Pápai Tanácsán keresztül. A katolikus karizmatikus megújulás azonban nem teljesen olyan, mint a többi mozgalom, mert nincs központi hatósági szervezete, mint a fent említett társulatoknak. Ez a különbözőség nem ok arra, hogy a karizmatikus megújulás magát elitnek tekintse, mintha az egyetlen megoldás lenne az egyházban.

A Szentírásból hivatkozhatunk Szent Pál egyes szakaszaira, melyekben ismételten kérleli a korai keresztényeket, hogy tartsák fenn az egységet és lássák, hogy – bár különbözőek – a Szentlélek vezeti mindnyájukat. Az ICCRS, Krisztus testének tagjaként szándékozik dolgozni az egyházban az összes csoporttal és társulattal Jézus Krisztus Evangéliumának terjesztésén és magát nem tekinti különbnek, fontosabbnak vagy „a Szentlélekkel jobban elteltnek", mint más csoportok.

5. cikkely. Miközben megőrzi katolikus identitását, az ICCRS testvéri köteléket tart fenn más keresztény közösségekkel abban a hitben, hogy közösen birtokoljuk a Szentlelket. De az ICCRS csak az egyház erre vonatkozó normáinak engedelmeskedve kezdeményez nemzetközi ökumenikus tevékenységet. Először, ha szüksé-

ges, a Szentszékkel vagy az egyházmegyei püspökkel tárgyal.

A karizmatikus megújulás más egyházakon és gyülekezeteken keresztül jött a Katolikus Egyházba. Ez a történelmi tény önmagában elegendő ahhoz, hogy megértsük a katolikus karizmatikus mozgalomban az ökumenikus tevékenység iránti érdeklődést. De még nyomósabb ok, hogy a Katolikus Egyháznak megbízása van Jézus Krisztustól, hogy az egységen dolgozzon. A Szentatya 1981-ben a katolikus karizmatikus megújulás vezetőihez írt levélben hangsúlyozta, hogy a karizmatikus megújulásnak lehetősége van erre. Suenens bíboros a „Malines-i Dokumentum II – Ökumenizmus és Karizmatikus Megújulás: Teológiai és Pasztorációs Irányelvek"-ben útmutatást adott a kivitelezés módjára. Az ICCRS szorosan együttműködik a Szentszékkel alapvető katolikus identitása miatt, különösen a Keresztény Egység Elősegítését Szolgáló Pápai Tanáccsal való kapcsolatain keresztül, hogy mind jobban hozzájáruljon a Jézus által kívánt egység megvalósításához.

Még nem világos az egyház számára ennek kivitelezési módja, azonban biztos út a katasztrófához, ha valaki kizárólag a saját útját akarja járni. Több csoport, mely az egységet akarta szolgálni, végül nem tett mást, mint újabb csoportot hozott létre és nem jutott közelebb az egységhez. Az út Krisztus Testének többi tagjával együtt vezet előre.

6. cikkely. Annak érdekében, hogy a katolikus karizmatikus megújulásban minden egyén és csoport szolgálatára lehessen, az ICCRS örömmel látja a megújulás résztvevőit, akik megkeresik és különleges erőfeszítést tesz arra, hogy segítségükre legyen.

7. cikkely. Ezen szolgálatok során az ICCRS nem rendelkezik elbírálási jogkörrel a katolikus karizmatikus megújulás egyes csoportjai fölött, mivel az közvetlenül a helyi püspök alá tartozik. Mégis az ICCRS világszerte erkölcsi hatást gyakorol a katolikus karizmatikus megújulásra az ezen statutumokban leírt szolgálatok ellátása során.

Ez a két cikkely részletezi az ICCRS és a katolikus karizmatikus megújulás kapcsolatát. A 6. cikkely meghatározza az alapvető viszonyulást az egész megújuláshoz: az ICCRS szolgálatot nyújt minden egyes személynek vagy csoportnak, akik megtapasztalták keresztségük megújulását, és az ICCRS-hez fordulnak segítségért.

Azonban van néhány feltétele ennek a nyitottságnak. A 7. cikkelyben egy kiegészítő elv fogalmazódik meg. Mivel a katolikus karizmatikus megújulás elsősorban helyi jelenség és nem egy nemzeti vagy nemzetközi mozgalom, közvetlenül az egyházmegyés püspök alá tartozik. A helyi püspöknek elbírálási jogköre van a megújulás fölött, ugyanúgy, mint az egyházmegye többi tagja fölött is. Ezért az ICCRS csak olyan egyénekkel és csoportokkal hajlandó együttműködni, akik a helyi püspökkel jó kapcsolatban vannak és szolgálatait kérik.

A nemzeti és nagyobb helyi szolgálócsoportok hasonlóan működnek. Bár ezeknek a csoportoknak sincs elbírálási jogkörük a karizmatikus megújulás fölött, erkölcsi tekintéllyel rendelkeznek a szolgálat alapján, amelyet ellátnak. Ez a tekintély meglehetősen nagy ott, ahol a szolgálattevés jelentős. A szolgáló csoportok esetében a jó vezetés titka a szolgálat nyújtás azok számára, akik megtapasztalták a Lélek kiáradását és kérik ezt.

Az ICCRS konkrét céljairól és szerkezetéről a következő három hírlevélben lesz szó.

Ken Metz

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ A nyár folyamán közösségeinkben több fiatal házasságot köt: Lőrincz Milán és Molnár Krisztina; Szekeres Zoltán és M. Ildikó; Domonkos Máté és Bánki Andrea; Andrásfalvy Mária és egy bécsi fiú; valamint újságunk szerkesztője: Merényi Ágnes és Fehérváry Zoltán. Kívánjuk, hogy az Úr bőségesen árassza rájuk boldogító szeretetét és közelebb tudják vinni egymást a Szentlélek által az üdvösséghez.

¤ A nyár folyamán megjelentetjük Suenens bíboros nagy sikerű könyvét, az „Új Pünkösd"-öt. A bíboros leírja tapasztalatait és a karizmák szerepét és fontosságát az egyház életében. Ugyancsak megjelentetjük újra az „Áldjad én lelkem az Urat" című énekeskönyvet, továbbá Jörg Müller: „Isten meggyógyítja minden gyöngeséged" című könyvét.

¤ A Katolikus Karizmatikus Megújulás III. kongresszusa 1994. szeptember 17-én lesz a Budapesti Szent István Bazilikában. A szokott időben – reggel 9-kor – kezdődik és este 8-ig tart. A részletes programot újságunk következő számában közöljük.

¤ A nyár sokféle lehetőséget kínál a lelkigyakorlatra, elcsendesedésre. Nagyon fontos, hogy kihasználjuk a lehetőségeket és a szabadidőt az Úrral való találkozás és a Lélekben való élet megismerésére. Ebben segítséget nyújt a Szentírás és egy jó karizmatikus könyv elolvasása. Jó pihenést kívánunk minden kedves olvasónknak.

50.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház nagy gondolkodóinak tanításából 2
Dr. Kovács Gábor: Oroszlán 3
Adj esélyt Istennek! 5
Levél minden emberhez! 6
Hulják Péter: Kinyitottam Jézus előtt az ajtót 7
Szabó Irén: Tanúságtétel 8
G. Zoltán: Megtapasztaltam a lelki gyógyulást! 8
B. van Bragt: Isten előtt elcsendesedni 9
Halász Piusz: Elmélkedés a belső imádságról (I. rész) . . . 13
H. Hang: Isten neve – JHVH – Én jelen vagyok 14
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 15
ICCRS alapszabály: a szolgálat szabályzata (3. rész) . . . 18

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992